

Мандельштамъ — Садко Вейнемейненъ (Ж. М. Н. Пр. 1898, II, ст. 328—338).

Ще в початку своєї наукової діяльності д. Міллер висловив думку, що руська билина про Садка є відгуком фінської Калевали та що по-статі Вейнемейнена и Аhto з одного боку й Садка та морського царя билини з другого — стоять в певнім звязку між собою. По кількох роках д. Міллер повторив отсю свою гадку (1879) й тепер знов у своїй книжці, що має дати резюме його праць в сфері руської епічної поезії, вертаєть ся до давнього погляду на Садка (Очерки русской народной словесности гл. XII). Таким чином можна бачити, що ся паралеля має значінне для вченого й на його погляд знаходить потверження в народнім епосі. Зовсім иньше становище до отсего питання д. Мандельштама в вищезгадавій замітці. Крім методологічних уваг д. Мандельштам користуєть ся й иньшими аргументами: він закидає неавтентичність тим уривкам Калевали, якими підперає власну гадку д. Міллер. Се давнє питання про наукову вартість етнографічних записів Lönnrot'a й уважаючи замалим власне знаттє фінського фольклору д. Мандельштам звернув ся до спеціаліста в отсій сфері проф. Гельсінгфорського університету Карла Крона. Замітки відомого фольклориста з приводу поданих в розвідці д. Міллера уривків Калевали д. Мандельштам наводить в своїй статі і вони мають певну цікавість (про Wellamo, Wellamo neiot і т. и.) для того, хто студіює фінський епос. О. Г-ий.

Ө. И. Леонтовичъ — Крестьянскій дворъ въ Литовско-русскомъ государствѣ (Журналъ Мин. Нар. Просвѣщенія 1896, II—IV, X, XII, 1897, IV—V).

Під таким титулом професор варшавського університету Леонтович надруковав доволі велику статю (цілу монографію). Праця ся складаєть ся із коротенького вступу і чотирох відділів. Зауваживши, що в литовсько-руській державі до новітших часів існувало два типи дворів 1) панський, що з кінцем XV віку прийняв форму польських zagrod і замків шляхетських і 2) селянський, що підлягав державі та в вічному праву тих, хто володів панськими дворами, проф. Леонтович в коротенькому вступі своєму викладає план своєї праці. В першому відділі (II с. 341—382 і III 1—42) автор на підставі джерел поясняє численні назви селянських дворів; їх ріжнородність поясняєть ся тим, що майже в кожному повіті Литви та Руси місцеві обставини життя викликали осібні форми оселювання, а значить і осібні свої назви. Форми оселювання під впливом ріжних обставин (побільшення напр. кількості людей) мінялись, назви-ж часто зіставалась тіж самі, хоч